

KIJK OP DE ANDER

Anders

In de kerstvakantie zegt mijn zoon ineens: 'Hoe hard ik ook mijn best deed, ik bleef altijd anders.' Blijkbaar moest hij eerst een paar jaar naar de overwegend witte middelbare school om zijn gevoel met mij te delen over de basisschool in onze eigen buurt.

Daphne Clement is pedagoog. Ze beschrijft wat het omgaan met diversiteit in alledaagse (opvoedings- en onderwijs)situaties betekent.

Tien jaar geleden stond de buurtschool nog bekend als zwart. Zijn klas bestond voor de meerderheid uit Nederlands-Marokkaanse kinderen. De kinderen tolereerden hem. Hij mocht lang haar hebben, want hij was Job, niet een van hen. Hij mocht dansen, want hij was Job, niet een van hen. Hij mocht slim zijn, talig, expressief, want hij was Job, niet een van hen. Hij perfectioneerde zijn uitspraak in het Marokkaans, maakte dezelfde grappen, hij droeg in de onderbouw een djellaba op de kerstdiners en toch voelde hij voortdurend: ik hoor er niet bij. Hoezeer zijn ouders de realiteit ook wilden omarmen, onze gemengde buurt, zijn school, het leven: hij voelde zich op school niet omarmd.

Anders zijn. Ik praat erover met mijn zoon, ik praat erover met een Brabantse die is getrouwd met een Turkse man en al jaren als moslima door het leven gaat. Haar kinderen vertellen haar hoe ze worden afgewezen omdat het 'qua Nederlandse taal wel niet zal lukken aan de universiteit', en hoe ze gewaardeerd worden in hun rol als actieve burgers met een bi-culturele achtergrond en toch voortdurend voelen: ik hoor er niet echt bij. 'Jij weet niet hoe het is', zeggen zij tegen hun moeder die vertelt hoe haar eigen identiteit anderen weliswaar regelmatig verwacht, maar dat ze geen afwijzing ervaart. Zij kan zich altijd nog beroepen op haar volledig Nederlandse identiteit.

En ook ik, die alle hokjes hardnekkig wil doorbreken, kan als ik me verdrietig, alleen of moedeloos voel, me terugtrekken in mijn hokje: Nederlands - vrouw - wit - hetero - hoogopgeleid. Maar veel mensen ervaren hun hokje niet als veilig, kunnen hun anders-zijn niet op- of afzetten als ze even onopvallend en veilig door het leven willen gaan. Ze zijn het continu: de *héle* tijd.

Elke dag de deur uitlopen met de kans geconfronteerd te worden met je anders-zijn. Dat vraagt om moed. Mijn zoon toont hoe het echt zit: je wilt niet getolereerd worden, je wilt geaccepteerd worden; je wilt niet alleen geaccepteerd worden, je wilt thuis zijn. Een school moet een thuis zijn voor iedereen.

Omwille van de privacy is Job een gefingeerde naam.